

A hatvannegyedik év

ALBERT GÁBOR EMLÉKEZETE

Jött az Ismeretlenből, elsöpört mindent maga körül
Mint ha elalszol, és aztán felébredsz, mintha
nem is volt volna éjszaka.
Egy pillanat Semmi és másik Semmi között.
Most itt fekszik szálfá vékonyan
mint zászlórúd, amire föltekerték a zászlót
fehéret, mert legvégül békét kötött
de előtte égis lángolta énekét.

Hiszen itt van most is, mint eddig,
a ház másik végében, mert hosszú ez a ház
lehet nyugodtan távolságot tartani
benne, és bennem, Majd megjössz nemsokára,
hallom záródni az új ácsolt kaput
s a te egyre nehezebb járásodat a kövön.
Aztán leülsz a székre a szobámban
s elmondasz mindent nekem,
mert könnyebb a teher kettőnek.

Hát most azt mondta az Úr: tedd le.
És nekem látnom kellett átváltozva téged
és elfogadni könnyű hazatérted, hogy
ezentúl mindkettőnk terhét én vigyem.
Láttalak futni a kerten át
holtad után ifjan, mint feltámadáskor,
a régi zöld melegítőben. Visszanéztél
balkezed fölemelted, figyelmeztetés
vagy búcsú. Most itt vagy és nem vagy.
Köröttem könyv, meg könyv.

És megint szerda és megint péntek
és nincs vasárnap feltámadás.
Az újszülött halott szemével nem int,
idegen már itt nem tartozik senkihez
elköltözött, azt mondta várlak reggel
de nem várt. Titkot őriz, nyugodt,
fölötte van a testnek, azt itt hagyta,
eltűnt valahová, ránk bízta, mit
gondolunk róla, s mit teszünk.

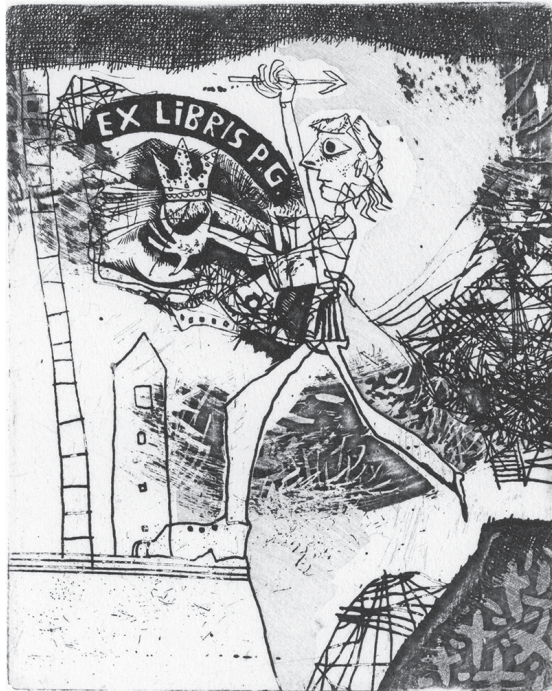
Hallom felettes énjeimet odaátról.
Anyámat: hallgass, téged: ne kommentálj,
igyekszem jól viselkedni, gondosan, de nem
feltűnően tenni mindent, ahogy illik,
józanul és hasznosan, gereblyézem a kertet
szédülök, de metszem a szőlőt is helyetted,
jól megtömöm zöld hulladékkal a zsákot,
mikor viszik el, nem tudom.
Áll mozdulatlanul a kocsin, tied az,
én már nem vezetek, de te sem.

A motor elromlott, a szív, nem volt üzemanyag
s te mozdulatlanul, nyugodtan áteveztél,
azóta tudom, ez csak a sátor volt, és én
hasonlóképpen itt hagyom majd a magamét.
Már nem példálóztál, hogy akkor majd
nehezebb lesz, s nem tudod, mit kezdek
majd az élettemmel, mert azt már féltél
elviselni, amilyen fegyelmetlenül tudtam
nem elfogadni a nemlét hihetetlen létét,
nem siratni élőnek leendő élettelen.

Nyílik az ajtó, megjöttem, mondanád,
az Úristennek is ezt mondtad? Megjöttem?
Ő is készített neked vacsorát? Az Úr vacsoráját?
Mindig megyek valahova nélküled, mindent
meg kell csinálni idejében, de te éppen dolgozol,
nincs kedved, nem kell várnom, se szólnom,
ez a szabadság. Az Isten szabadsága.
Mert elküldte hozzád a könnyű, gyors halál
irgalmas szolgálóját, a Lázat.
Hogy aztán meleg tenyerén elaludjál.

*

Egy nagy madár zörgött a kertben éjszaka.
Csupasz lugasunkon egy kárókatona.
szögletes fekete szárnyait szárogatta
csíkosra hasogatták tollai az utcalámpák
meg a szomszéd ház fényeit, teledobálták
az eget szikrázó buborék csillagokkal.
Lengedeztek a tavalyi szőlővesszők
a madár elrepült aztán visszajött,
hangja is volt, rekedtes. De csak nagy
fehér csőre látszott, a feje belesimult az éjbe.
Valahonnan jött, s ment valahová.

Árkossy

Árkossy István: *Ex libris* • P. G. (Páskándi Géza)